

Lupul moralist

Grigore Alexandrescu

V-am spus, cum și se pare, de nu îți fi uitat,
Că lupul se-ntâmplase s-ajungă împărat.
Dar fiindcă v-am spus-o, voi încă să vă spui
Ceea ce s-a urmat sub stăpânirea lui.
Auzind împăratul că-n staturile sale
Fac năpăstuiiri multe păroșii dregători,
Că pravila stă-n gheare, că nu e deal sau vale
Unde să nu vezi jertfe mai mulți prigonitori,
Porunci să se strângă obșteasca adunare,
Lângă un copaci mare;
Căci vrea pe unii-alții să îi cam dojenească,
Și-n puține cuvinte,
Să le-aducă aminte
Datoriile lor.
Toți se înfățișară: și-nălțimea lupească
Începu să vorbească
C-un glas dojenitor:
„Domnilor de tot felu! Bune sânt astea toate?
Datoriile slujbei astfel le împliniți?
Nu aveți nici sfială, nici frică de păcate,
Să faceți nedreptate și să năpăstuiți?
Toate slujbele voastre țara vi le plătește;
Încă, pe la soroace,
Câte un dar vă face.
Dar reaua nărvire,
Ce o aveți din fire,
Nu se tămăduiește.
Vedeți cu ce morți grele
Se isprăvesc din lume
Și cum lasă rău nume
Acei care fac rele.
Gândiți-vă că poate veți da cuvânt odată.
La-nalta judecată.
Gândiți-vă la suflet, și luați de la mine
Pildă a face bine.”
Ăst cuvânt minunat,
Pe care domnul lup auz că l-a-nvățat,
Trecând pe lângă sat.
La ziua unui sfânt, când preotul citea
Și propovăduia,
Pe mulți din dregători, să plângă i-a-ndemnat.
„E! ce ați hotărât, jupâni amploiați?
Oare-o să vă-ndreptați?”

Îi întrebă atunci înălțimea-mblănită,
Ce purta o manta de oaie jupuită.
„Spuneți, o să schimbați purtarea-vă cea proastă?”
- „Să trăiți la mulți ani, dobitocia-voastră,
Răspunse un vulpoi, în slujbe lăudat;
Ne poate fi iertat,
Să vă-ntrebăm smerit, de vreți a ne-arăta,
De unde-ați cumpărat postavul de manta?”

Când mantaua domnească este de piei de oaie,
Atunci judecătorii fiți siguri că despoaie.